

POMODLI SE ZA MNE

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Už půl roku se těším na to, že my ministranti pojedeme s panem farářem na pouť do Medjugorje. Poslední týden před odjezdem je čekání nejhorší. Dny se vlečou tak pomalu, že každý hlemýžď je rychlejší.

Poslední noc se stále budím. Mám strach, abych nezaspal. Konečně je tu ráno. Mamin-ka mi dává křížek na čelo a modlí se, abych se ve zdraví vrátil domů. Přichází o 12 let starší brácha Petr a doprovází mě k faře. Cestou mě prosí, abych se za něho modlil.

„Jasně,“ slibuji hned, „budu se za všech-ny modlit.“

„Víš,“ světuje se mi bratr, „letos kon-čím výšku. Chodím s holkou a nevím, jestli si ji mám vzít. Zeptej se na to Panny Marie. Lenka vůbec nechodí do kostela. A nechce o Pánu Bohu nic slyšet.“

„Pomodlím se za tebe,“ slibuji a připomínám si rodiče, kteří bráchovi mnohokrát marně domlouvali, aby si našel věřící děvče.

Petr mi děkuje a vidím na něm, jak moc mu na mé modlitbě záleží.

Pout' v Medjugorje je nádherná. Nechápu sám sebe, že se tu tak rád modlím. Jeden růženec za druhým. Přitom doma mi připadala modlitba dlouhá už při druhém desátku. Vystupujeme na kopec Podbrdo, kde se Panna Maria poprvé zjevila. Mnohem těžší je výstup křížovou cestou na Křiževac. Ale nic mi tu nepřipadá obtížné, ani dlouhá večerní vigilie.

Jedno mě však trápí. Už zítra odjíždíme a já jsem nesplnil bratrovo přání. Nevím,

Ilustrace: Jiří Vančura

jak se mám Panny Marie zeptat na Petrovu známost s Lenkou. Zkoušel jsem se za to mnohokrát modlit, ale žádnou odpověď jsem nedostal.

Naposledy vystupujeme na Podbrdo, loučíme se u sochy Panny Marie a pak sestupujeme dolů podél nádherných reliéfů tajemství slavného růžence. Samozřejmě se přitom modlíme. U předposledního desátku se dívám na krásné vyobrazení tajemství nanebevzetí Panny Marie. Matka Boží tam stoupá k Nejsvětější Trojici. A Bůh Otec ji vítá v nebi. Náhle mi napadá, co mám udělat. A už prosím: „Panno Maria, řekni Pánu Bohu o mém bratrovi. Zeptej se nebeského Otce,

jak se má rozhodnout. Zeptej se a pak mi to, prosím, řekni. At' vím, co mu mám říct.“

Najednou jsem klidný. Vím, že Matka Boží se postará. A tak se ani nedivím, že po příjezdu domů je bratr klidný a sděluje mi: „S Lenkou jsem se rozešel. Najednou mi bylo jasné, že se k sobě nehodíme. Přišel jsem na to úplně sám.“

„A kdy se ses rozhodl?“

„Včera navečer.“

Brácha si myslí, že se rozhodl sám, ale já vím, že mu přitom radila Matka Boží. Věřím tomu také proto, že jsem se v Medjugorje naučil jinak modlit než dosud. A věřím, že mi to vydrží.

NEJMMLADŠÍ POUTNÍK

Na svatořečení 15letého CARLA ACUTISE dorazilo i mnoho poutníků z České republiky. Možná nejmladšího poutníka na svatopetrském náměstí, 11letého Káji, jsme se zeptali na jeho největší zážitky.

Ahoj Kájo, jaké jsou tvé první dojmy ze svatořečení?

Já jsem se na to svatořečení už dlouho těšil. Můj brácha už jednou na svatořečení Carla Acutise chtěl jet, ale skončilo to tím, že zemřel papež František a byl pohřben. Snažil jsem se přemluvit mámu, abych mohl do Říma na svatořečení a jsem moc rád, že to nakonec dopadlo a mohl jsem být u toho. Mám velikou radost z toho, že jsem viděl Carla Acutise v Assisi a papeže Lva XIV. v Římě.

Je něco, čím tě Carlo inspiroval?

Carlo mi dává hlavně to, že nemám svou víru prožívat jenom v kostele, ale žít ji třeba i s počítačem nebo s autem. Všechny tyhle věci můžu použít ve prospěch víry, třeba jak Carlo udělal ten web o eucharistických zážracích. Já můžu udělat něco podobného s čímkoliv jiným.

Trávím poměrně hodně času na počítači, a když mi píšou nějací cizí lidé, po-

modlím se ke Carlovi, aby mě ochraňoval. Už se mi to jednou stalo a Carlo mi pomohl.

Slyšel jsem tvůj rozhovor s maminkou, že byste Carlovi chtěli postavit v kostele oltář. Jak to chcete udělat?

Já jsem měl návrh, že bychom tam mohli dát věci s ním spojené, jako je počítač, monitor a kalich. V Římě jsme koupili koberec s motivem sv. Carla Acutise a do rámečku chceme dát jeho fotku.

V jakém kostele se můžeme na tento oltář podívat?

V kostele Proměnění Páně v Bílém Újezdu v Královéhradecké diecézi.

Děkujeme za rozhovor. Otázky kladl o. Jan Barborka.

Foto: Depe - Adobe stock

Milí kluci, občas nám něco není hned jasné nebo se nám nedaří přijít na řešení nějaké situace či matematického příkladu. Lámeme si s tím hlavu. Tedy ne doslovně, ale tak se to hezky česky říká. Dnešní díl naší rubriky nám ale dokáže, že takové lámání hlavy nemusí být jenom námaha. Od slovního spojení „lázat si s něčím hlavu“ to už totiž není tak daleko ke slovu „hlavolam“. A hlavolamy? Ty dokážou být zábavné!

Kvízuji, kvízuješ, kvízujeme!

Mezi hlavolamy lze počítat i nejrůznější kvízové soutěže. Tedy poznávání čehokoliv na rychlost. Tak například Adam Saeed z Bahrajnu dokázal v srpnu roku 2023 pojmenovat 197 státních vlajek za pouhé 2 minuty a 55 sekund. A Brazilec Alexandre Mairano v roce 2023 pro změnu rozpoznal za 1 minutu dokonce 95 znaků fotbalových klubů z celého světa.

Prostá matematika

Velký prostor k lámání hlavy skýtají matematické příklady. Například loni se v Miláně (Itálie) natáčela show o rekordech, při níž indický účastník Aaryan Shukla dokázal nejrychleji sečíst padesát pětistinných čísel. Výsledek takového součtu byl 2 676 355 a Ind na spočítání potřeboval pouhých 25,19 sekundy.

Sudoku

Podobně jako Rubikova kostka, i sudoku je velmi známým hlavolamem. Jen s tím rozdílem, že k luštění této hádanky nám stačí propiska a předtištěné zadání na papíře. Člověk pak jen doplňuje čísla, tak aby v žádném sloupci, řádce ani čtverci nebylo číslo dvakrát. Dokonalosti v luštění sudoku dosáhl Japonec Kota Moriniši, který je už čtyřnásobným mistrem světa právě v sudoku, konkrétně z let 2014, 2015, 2017 a 2018.

Maratonská „rubikovka“

Na začátek nelze vynechat snad nejznámější světový hlavolam, Rubikovu kostku. Skládání této barevné kostky je disciplínou samo o sobě. A tak se rekordmani předhánějí hlavně v tom, jak, kde a kolik kostek dokázali složit. Třeba Japonec Kei Suga zkoušel skládat rubikovky během maratonského závodu. Trať dlouhou 42 km uběhl za 4 hodiny a 34 minut a vyřešil při ní celkem 420 Rubikových hlavolamů. V průměru tedy potřeboval na každou z kostek asi 100 metrů běhu. Klobouček!

Boží hlavolamy

Když se začteme nebo zaposloucháme do některého z evangelií, vidíme, že Bůh k nám skrze svého Syna mluví zcela jasně. Ale my mu ne vždycky rozumíme. Anebo rozumět třeba ani nechceme. A tak je pro nás někdy Boží komunikace k nám hlavolamem. At' už skrze Písmo nebo napřímo skrze události v našem životě. Ministranti, mám pro nás všechny ale dobrou zprávu. Nejsme v tom sami. V Janově evangeliu (Jan 8, 1–11) přivedli židé k Ježíšovi ženu, která zhřešila, aby ji rozsoudil. Ježíš pouze řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem,“ sehnul se a psal prstem do písku. Jako by si tam Pán Ježíš sám pro sebe čmáral jakési hlavolamy. Avšak celá ta situace byla hlavolamem. Pro ty, kteří v Něj nechtěli uvěřit. Kterí odmítali uznat, že právě On je tím očekávaným Mesiášem. Nakonec se všichni v tichosti rozešli. A Ježíš říká ženě: „Nikdo tě neodsoudil? Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.“ Ježíš s námi má nekonečnou trpělivost. A i když si někdy s tím, co nám říká, lámeme hlavu a nerozumíme, i když zopakujeme stejnou chybu, slyšíme od Něj znovu: „Neodsuzuji tě, jdi a už nehřeš.“ Děkujeme Pánu za jeho trpělivost a svobodu, kterou nám dává!

Zdroje: Guinness World Records 2025 Foto: Garry L., Koonsiri, Евгений Рыжов, arogame - Adobe stock